

De stichting Work-Study en de Work-Factor Raad willen een platform bieden voor Work-Factor gebruikers, arbeidsanalisten en cost engineers om problemen en oplossingen te poneren. Daartoe zullen we 2-wekelijks een WS Tip sturen aan "leden" en geïnteresseerden.

Waarom worden RWF en VWF of BWF tegenwoordig minder toegepast? Hoe kunnen we door RWF en VWF of BWF te gebruiken de productiviteit verhogen?

Systemen van vooraf bepaalde tijden, P(E)MTS, zoals de Work-Factor systemen DWF, RWF, VWF en BWF voor handmatig werk en MFC voor mentaal (controle) werk, zijn vooral bekend geworden vanwege hun aanwending om normtijden, basistijden of standaardtijden onafhankelijk en objectief vast te stellen, voornamelijk voor handmatig werk in grote of kleinere serieproductie. Onafhankelijk in de zin van zonder (grote) invloed van de analist, chef, directie, vakbonden, enz. Daarmee werd het ook mogelijk om het prestatieniveau van individuele medewerkers en groepen arbeiders objectief vast te stellen in termen van en in vergelijking met het door de organisatie vastgestelde normtempo of standaardtempo.

Dat analysewerk kost veel tijd, tijd voor het opzetten van een database van bouwstenen en tijd om deze voortdurend bij te houden ook. Je hebt bij wijze van spreken altijd één of meerdere analisten aan het werk. En tijd kost geld.

Veel belangrijker is dat men is vergeten dat voorafgaand aan een tijdstudie analyse met een P(E)MTS eerst een studie dient te worden gemaakt van de omstandigheden en een lay-out van de werkplek dient te worden uitgevoerd, zodat men die zo gunstig mogelijk kan instellen en opzetten. Dan dient een 2-handen analyse te worden uitgevoerd om de werkelijk NOODZAKELIJKE handelingen vast te stellen om deze zo productief mogelijk uit te voeren met zo min mogelijk improductieve tijden. Zo'n 2-handen analyse kan ook met een RWF, VWF of BWF analyse uitgevoerd worden, zodat men na afloop van de analyse meteen de normtijd kan bepalen.

Bij het bepalen van tijden met een stopwatch worden alle handelingen meegeteld, ook de niet noodzakelijke handelingen en wordt vaak het schatten van het tempo vergeten.

Veel arbeidsanalisten werden en worden verleid om b.v. een 1-hand tijdstudie software systeem als het oude VWF of BWF of een eenvoudig data base systeem te gebruiken of in het geval van MTM analisten met UAS of MEK te werken. Daarbij werden en worden ze verstooken van een gedegen kennis via de 2-handen analyse en de regels van Gilbreth en Barnes. Dan beginnen ze meteen aan de hand van b.v. de b.o.m. (bill of material, materiaallijst) een analyse, waardoor de kans groot is dat er teveel en onnodig improductieve tijden worden "meegenomen".

Een groot bijkomend voordeel van de 2-handen analyse is ook dat men die analyse gemakkelijk kan omzetten in een juiste werkinstructie. Dit omdat de 2-handen analyse op zich natuurlijk een fantastische werkinstructie is, maar door de meeste werknemers niet (goed) te lezen is vanwege de door de analist gebruikte afkortingen en symbolen, zoals de therbligs.

Te denken valt dat door het vervangen van de "oude" technische directeur door "managers" die vanuit hun opleiding nooit of nauwelijks in aanraking zijn gekomen met PMT-systemen, het gebruik van die systemen op de achtergrond is geraakt, beter gezegd, is verwaterd.

In veel fabrieken zie je mensen "verkeerd" werken en zie je machines die beter kunnen worden afgesteld, als ze al niet in storing zijn. Dan krijg je tranen in je ogen.

Zou het kunnen komen doordat managers makkelijk de vooraf gestelde normen (= aantallen als "targets") halen want gebaseerd op foutief vastgestelde tijdnormen en foute (want te hoge) toeslagen (want kennis daarover ontbreekt nu veelal)? Zij zijn dan tevreden en daarmee is de directie ook tevreden. Wie vertelt hen dat ze pakweg 20% laten liggen?

Reacties naar

Secr. Stichting Work-Study / WORK-FACTOR Raad

Fax. +31.40.201.0432

E-mail work-study@onsmail.nl

